

— Стани утре въ зори и събери сълзитѣ си, които изплака днесъ, направи ги на китки и ги занеси на пазара. Съ паритѣ отъ тѣхъ ще си купишъ не една, а две панерки прежда и то — копринена.

Щомъ блѣснала зората, момичето излѣзло отъ хралупата и тръгнало по вчерашния си пжтъ. И какво чудо! Навсѣкжде, гдето погледнало, стърчали прилични на жиловлакъ листи, но само по-дълги и по-крехки, а надъ тѣхъ на тънки стволчета се подавали бѣли като снѣгъ и прилични на звънчета цвѣтове. Съ благоуханието си тѣ изпълняли цѣлата гора.

Момичето напълнило съ тѣхъ панерчето си и тръгнало за града. Катеричкитѣ го изпратили до последното дърво. На раздѣла тѣ му извикали:

— На добъръ часъ, мило и добро девойче! Бжди благословено, загдето ти посѣя въ горската ни градина най-хубавитѣ и най-дѣхъвитѣ цвѣта на пролѣтъта!

Чичо Стоянь

К Ъ Л В А Ч Ъ

Не го видѣхъ, отде премина,
Но чухъ да се разнася звукъ;
Дошълъ въвъ нашата градина
На работа съсъ тежъкъ чукъ.

Като стрела литна, застана —
На сухий дънеръ се запрѣ;
Съсъ ноктитѣ се здраво хвана,
Съ опашката си се подпрѣ.

Подскача бързо по стѣблото,
Кората съ свределъ той върти;
Огледа ли навредъ дървото,
Къмъ друго въ мигъ ще полети.

Така претърсва дървесата,
Неспирно рѣй се безъ покой.
И на гжсеници гнѣздата
Изтрѣбва неуморно той.

Й. Радионовъ